

УДК 821.82.09

DOI <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2023-205-32>

СУЧАСНА УКРАЇНЬСЬКА ЛІТЕРАТУРА У ФІЛОЛОГІЧНОМУ ДИСКУРСІ Л. КОРЕНОВСЬКОЇ

MODERN UKRAINIAN LITERATURE IN THE PHILOLOGICAL DISCOURSE OF L. KORENOWSKA

Фокіна С.О.,

orcid.org/0000-0002-2406-0978

кандидат філологічних наук, доцент,

докторант кафедри української літератури та компаративістики
Одеського національного університету імені І.І. Мечникова

У цій статті зроблено спробу осмислення монографії польської дослідниці-славістки Леслави Кореновської «Грані таланту семи. Сучасні письменники та поети». Безсумнівна актуальність вивчення сьогодні сучасного літературного процесу в Україні. Така націленість гуманітаристики дозволяє поглянути на художні пошуки авторів як на пріоритетний матеріал вивчення. Значущим видається те, що крім пошуків української філологічної думки в галузі вишукування сучасної україністики, багато зроблено в цьому напрямі західною славістикою, зокрема польською. Фактор звернення монографічного матеріалу до ретельного вивчення шляху сучасних українських поетів і письменників відкриває кілька варіантів наукової рецепції. Можливість простежити розвиток україністики з позицій зарубіжної славістики сприяє активізації діалогу в гуманітарному полі. Важливість уваги до проявів львівського тексту, специфіку якого польська дослідниця аналізує на сторінках своєї монографії, націлює на семіотичний потенціал вивчення українських культурних та географічних локусів. Перспектива виявити різні стратегії західної аналітики під час наукового звернення до сучасної україністики стимулює обмін досвідом. Виявлення духовної спадкоємності української кордоцентричності самої польської дослідниці задає смислові горизонти у пізнанні проявів різних ментальних та емоційних спектрів. Аналіз усієї парадигми стратегій пізнання, яка реалізована в монографії «Грані таланту семи. Сучасні письменники та поети», сприяє осмисленню специфіки національного канону інтелектуальної спадщини та сенситивності в сучасній україністиці. Вибір польською дослідницею персоналій, до чийої творчості звернені полівалентні аналітичні підходи, стимулює затвердження в українській літературі сучасності знакових імен.

Ключові слова: Леслава Кореновська, львівський текст, українська кордоцентричність, рецепція, художня свідомість.

This article attempted to comprehend the monograph of the Polish Slavic researcher Leslava Korenovskaya "The Face of Talent of Seven. Modern writers and poets". Today is undoubted the relevance of studying the modern literary process in Ukraine. This focus of humanitarianism allows you to look at the artistic searches of authors as a priority material of study. No less significant is the fact that in addition to the search for Ukrainian philological thought in the field of exhaustion of modern Ukrainian studies, much has been done in this area by Western Slavic studies, in particular Polish. This focus of humanitarianism allows us to consider the artistic searches of authors as a priority material of study. No less significant is the fact that in addition to the search for Ukrainian philological thought in the field of studying modern Ukrainian studies, much has been done in this area by Western Slavic studies, in particular Polish. The factor of the monographic material appeal to a thorough study of the path of modern Ukrainian poets and writers. The ability to trace the development of Ukrainian studies from the standpoint of foreign Slavic studies contributes to the intensification of dialogue in the humanitarian field. The semiotic potential of studying Ukrainian cultural and geographical loci emphasizes the importance of attention to the manifestations of the Lviv text, the specifics of which the Polish researcher recreates on the pages of her monograph. The exchange of experience stimulates the identification of various Western analytics strategies implemented during a scientific appeal to modern Ukrainian studies. The opportunity to comprehend the spiritual continuity of the Polish researcher to Ukrainian cordocentrism sets semantic horizons in the knowledge of the manifestations of various mental and emotional spectra. The analysis of the monograph contributes to the identification of the entire paradigm of cognition strategies implemented by the Polish researcher, setting the basis for understanding the specifics of the national canon of intellectual heritage and sensibility in modern Ukrainian studies.

Key words: Leslava Korenowska, Lviv text, Ukrainian cordocentricity, reception, artistic consciousness.

Постановка проблеми. Актуальність теми даного дослідження зумовлена увагою філологічної думки до вивчення сучасної україністики. Особливий зріз даного напрямку сьогодні в літературознавчому дискурсі задає лінія вивчення україністики за кордоном. Важливою нішею зарубіжного досвіду наукової інтерпретації сучасної української літератури стають західнослов'янські країни, насамперед Польща. Перспективно проаналізувати ті вибори та рішення, які представлені в сучасному осмисленні польськими дослідниками української літератури сьогодення. Вдалим зразком не тільки глибокого аналізу, а й прочитання коду української сучасної свідомості стає монографія Леслави Кореновської – польської дослідниці-славістки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Натепер монографія «Грані таланту семи. Сучасні письменники та поети» не отримала достатнього осмислення в критиці та у колі філологічних досліджень. Проте наукова праця Леслави Кореновської, безсумнівно, є вартою уваги як важливий внесок у розвиток сучасної україністики.

Методологія статті була визначена безпосередньо специфікою літературознавчих пошуків Л. Кореновської в галузі сучасної україністики, а також тією методологічною базою, яка заявлена в монографії «Грані таланту семи. Сучасні письменники та поети».

Мета статті – різнобічно осмислити своєрідність підходів та стратегій Л. Кореновської до феномена сучасної української літератури у контексті вивчення спроби творення сьогодні майбутньої духовної спадщини.

Виклад основного матеріалу. Леслава Кореновська – доктор філологічних наук, професор Краківського педагогічного університету імені Комісії Національної освіти, цікавий різнобічний дослідник, який активно вивчає художні стратегії, творчі пошуки та своєрідність літературного процесу сучасної україністики. У 2022 році вийшла монографія Л. Кореновської «Грані таланту семи. Сучасні письменники та поети», яка стала важливою віхою у вивченні сучасної української літератури. Підхід, реалізований дослідницею, поєднує два взаємодоповнюючих вектори. В осмисленні творчих інтенцій сучасних українських поетів та прозаїків дослідниця проявляє глибинне розуміння української культури. Коріння Л. Кореновської прив'язують її до рідного для неї Львова, що дає особливу оптику інтерпретації тексту. З іншого боку, як краківський літературознавець, Л. Кореновська занурена в традиції європейської філологічної аналітики, що не тільки викликає перегуки із сучасною українською аналітичною думкою, але й доповнює її низкою аспектів, що дозволяють поглянути на матеріал з позицій не тільки тотожності, але й спостереження тих відмінностей, які формують сучасну українську художню свідомість. У монографії Л. Кореновської спостерігається взаємодоповнення внутрішньої зануреності в українську ментальність та вміння реалізувати сторонній погляд під час вивчення. Таке свого роду природне очуднення наділяє науковий пошук Л. Кореновської особливою дослідницькою оптикою, що поєднує актуальний філологічний інструментарій, літературознавчий та культурологічний дискурс з елементами літературно-критичного та філософського есею. Органічність такого сплаву стратегій наукового пошуку дозволяє дослідниці не тільки аналізувати ідеостиль авторів, чия творчість потрапила в її орбіту, але й відчутти внутрішню задушевність і навіть сповідальність поетичного слова.

Л. Кореновська створює свого роду аналітичну модель літературної топології сучасного Львова. У монографії вивчаються автори, так чи інакше пов'язані з львівським географічним та культурним простором. Таким чином, активізується фактор того, що «етнографічне і справді виступає <...> маркером національного ландшафту, ментального мапування, яке позначається на емоційній сфері» [4, с. 35]. Розробка львівського тексту стає для Л. Кореновської свого роду пошуком власної ідентичності не тільки як західного вченого, а й як людини, вкоріненої у львівський ментальний простір. Дослідниця декларативно не пов'язує свої наукові пошуки з феноменом львівського тексту. Мабуть, не бажаючи обмежувати свій пошук, щоб не втратити почуття слова, інтонації сучасної української літератури. Водночас саме віхи львівського тексту багато в чому координують авторське дослідження, не сковуючи необхідністю відповідати виключно семіотичній оптиці в аналізованих творах.

При тому, що Л. Кореновська, безсумнівно, активно використовує тип семіотичного прочитання, вона незмінно доповнює його феноменологічно орієнтованими осягненнями чужого слова та чужої душі, які багато в чому виявляються співзвучними душі самої дослідниці. Авторська стратегія, що виражена у вищеназваній монографії, націлена не тільки на розкриття сенсового потенціалу аналізованих творів, а й на прочитання та інтерпретацію різних проявів художньої свідомості, глибинних інтенцій, розуміння ментальності кожного митця як складової частини поліфонічної картини української ментальності.

Монографію відриває короткий, але вельми ретельний та концептуальний аналіз стану сучасної літературної та літературознавчої україністики та віх їх розвитку. Починаючи розгляд траєкторії шляху від класичної дискурсивної формації української літератури, продовжуючи вдалими проявами українського літературного досвіду 1960–1980-х років, зачіпаючи літературні експерименти періоду Незалежності, Л. Кореновська насамперед прагне зрозуміти передумови та внутрішні закономірності безпосередньо українського літературного процесу сьогодення.

За спостереженнями дослідниці, у сучасній картині українського літературного процесу особливо важливе збереження тієї гуманістичності в поетичному слові та прозовій нарації, які завжди відрізняли кордіоцентричну українську ментальність. Відповідність такій кордіоцентричності та гуманістичності визначило багато в чому вибір матеріалу для дослідження.

Попри цілісність літературної топографії львівського світу, монографія Л. Кореновської відрізняється архітектонікою, що спирається на практично дихотомічну основу. Такими архетипічними протиставленнями у науковій оптиці монографії постають: лірика / проза, гендерна ідентичність, медитативна урбаністичність / екодискурс лісу та інші пасторальні топоси, фокусування філософського настрою / активація насамперед оповідних структур. Не менш примітно простежування орієнтації авторів на неореалістичні, неомодерністські та постмодерністські нарративні моделі як відгук на літературні пошуки сучасності.

Глибину осягнення авторського світу кожного з художників слова, чий творчий шлях Л. Кореновська вивчає, визначає ситуація особистого знайомства. Дослідниця виражає своє ставлення не тільки до їхніх текстів, але й безпосередньо до тієї людяності, яка йде від цих письменників. У кожному з розділів, присвячених творчості одного з семи обраних авторів, Л. Кореновська відзначає важливість осягнення автора як людини та як мікрокосму, чому сприяло саме особисте спілкування. Стосовно Ольги Яворської дослідниця зауважує, що саме «у приватних розмовах письменниця зізнавалась, що найбільше її хвилюють теми, що сприяють духовному становленню особистості» [3, с. 20]. Володимир Бондаренко в монографії визначається «передусім як ліричний лицар лісу» [3, с. 33]. За зауваженням Л. Кореновської, «у приватних розмовах Світлана Антонишин привідкрила таємницю» [3, с. 60] свого життєвого кредо «не завдавати болю іншим» [3, с. 60]. Міркуючи про особистість Петра Сороки, Л. Кореновська зізнається: «Зберігаю у пам'яті наші розмови, в яких поет тепло, по-домашньому відкривав таємниці своєї творчої лабораторії» [3, с. 84]. Не менш показове й зауваження дослідниці, що вона, «розмовляючи з Юрієм Ковалем, <... > з неприхованою гордістю відчувала наскільки це шляхетна людина, правдивий лицар і мудрий чоловік» [3, с. 106]. Постать Надії Ковалик у монографії охарактеризована через особливості її нарації: «у творах Надія Ковалик майстерно відтворює життєві драми героїв» [3, с. 119]. За зізнанням Л. Кореновської, «розмови з Євгенією Божик були начебто дарунок, який належало переосмислити і поділитись з іншими» [3, с. 132]. Подібний досвід особистого спілкування з кожним з аналізованих авторів також допоміг створити дослідниці поліфонічну картину їхньої людяності. Так інтенції гуманістичності відображаються як у звичайному слові, зверненому до співрозмовника, так і в художньому світі, реалізованому у творчості.

Методологічну базу монографії визначив синтез семіотичних, психоаналітичних, постструктуралістських, антропологічних підходів, які визначили звернення авторки монографії

до такого різноманітного інструментарію, як мотивний аналіз, архетипічні конотації дискурсу лісу, мерехтливі смисли оніричної реальності, парадигма візуального мислення, постмодерний бриколаж, техніка сповідального слова.

Рецепція поетичного світу Ольги Яворської не тільки апелює до заявленого у підзаголовку мотивного аналізу, а й акцентує кредо поетеси: «... муза з опечаленим чолом / Шукає в багovinні позолоту» [6, с. 70]. Принципова дослідницька фіксація насамперед на мотиві «відірваного листка». Осмислення поетичного ідеостіля Ольги Яворської реалізується завдяки виявленню генези, інтертекстуальних зв'язків, трансформації в культурі та авторській свідомості даного мотиву. Виникає знакова для прочитання поезії О. Яворської інтерпретація динаміки сильвічної образної системи, де художньо генерується «ліс, який просить у людини допомоги» [3, с. 24]. Під час дослідження осягнення авторського поетичного мислення розширюється від вивчення мотивики, а також маркованих нею інтенцій авторської свідомості до констатації екологічного пафосу, аналізу його потенційного взаємозв'язку з міфопоетикою, етичними максимами, різними підтекстами та контекстами.

У розділі, присвяченому поезії Володимира Бондаренка, Л. Кореновська продовжує лінію осмислення екологічної поетики в одному з найбільш архетипічно орієнтованому варіанті – сильвічному. У цьому плані показова орієнтованість поетичної свідомості В. Бондаренка на подібну сильвічність: «Я поезію / Справжню і дивну / Піддивлюся, підслухаю / У дерев...» [2, с. 21] Цього разу дослідниця протиставляє жіночій поетичній свідомості принципово маскулінну ментальність, що сама й підкреслює. Дослідницьке питання, «чи можна до поезії Володимира Бондаренка застосувати гендерний підхід і назвати її чоловіковою?» [3, с. 57], не тільки знаходить підтвердження, але й сприяє розкриттю взаємозв'язку між мужністю та світом лісу. Характеристики, що виявляються: лапідарність, лаконічність, могутня енергія – традиційно орієнтовані насамперед на прояв духу. Вивчаючи поетичну сильвічну фантазію Володимира Бондаренка з відповідною маскулінністю та навіть лицарськими конотаціями, Л. Кореновська резюмує духовну спрямованість поета: «не виросте ліс, не народяться щасливі діти, не будуть міцними сім'ї, зникне радість і сонце без любові до себе, людей, природи» [3, с. 57]. В осмисленні Л. Кореновської, оспівуваний В. Бондаренком ліс наділяє його як людину кордеоцентричністю, натхненням та проможністю слова. Ліс ніби передає поетові свою хтонічну лісову міцність, таємничість, наспівність, створюючи ідеал єдності природи, роду і людини.

Поетичний світ Світлани Антонішин Л. Кореновська представляє урбаністичним, але при цьому зчитує оніричні та фантазійні конотації. Розглядаючи антонішинівський світ мрій, орієнтованих на культуру, Л. Кореновська фіксує ті поверхні та образи, які для поетеси стають свого роду маяками в зануренні в різні варіанти оніричності та ностальгічного світосприйняття. Антонішинський ліричний настрій володіє тим особливим світлим сумом, тугою за тим, що минає, мистецтвом говорити натяками, щоб «Жити в пам'яті тих, / Хто уміє мовчати» [1, с. 24]. Така спрямованість поетичної свідомості активізує в авторки монографії увагу до аполлонічно орієнтованої символіки. Л. Кореновська акцентує антонішинські образи, такі як: сміх, «спогаді-рай», пам'ять, кінь, мовчання / тиша, Феб, арфа, сон, барон Мюнхгаузен та його легендарний виконавець, візія «восьмого неба». Дослідниця знаходить через семіотичні та символічні показники ключ до якоїсь таємниці поетичного світу С. Антонішин, не дарма йдеться про «криптопоезію». Л. Кореновська визначає координати антонішинського ментального універсуму, який концентрується на тому, що визначається «простором співглядання, тобто <...> категорією змісту свідомості» [3, с. 57]. Вибудовувана парадигма ностальгічності та орієнтованості на віддзеркалювання потаємного сприяє розкриттю поетичної магії Світлани Антонішин.

Специфіку «денників» Петра Сороки Л. Кореновська визначає як «виражену “нутряним” вербальним водоспадом захоплень лісовим локусом» [3, с. 84]. Тричасткова структура денників П. Сороки зумовлює позицію дослідниці, акцентуючи увагу на новелістиці, критич-

них есеях і ліриці автора. Л. Кореновська характеризує широку смислову призму міні-новел П. Сороки як сучасне продовження лінії класичної української новели XIX століття. Проте у монографії відзначено також модифікацією оповідних стратегій П. Сороки та модерністські тенденції щоденниковості та сповідальності художнього слова, про що сигналізує вже авторське позначення жанру «денники». За словами Л. Кореновської, «поєднання прозаїка і критика, і поета – це свого роду трикратний талант» [3, с. 97]. Міні-новели П. Сороки вписуються у зовні архетипічну дуальність своє / чуже, але, як зазначає дослідниця, явна новація автора. Попри внутрішнє розмежування свого, особистого, інтимного та іншого, незнайомого для П. Сороки, немає традиційного протиставлення з відповідним неприйняттям чужого. Навпаки, авторський шлях прокладається від самосприйняття, розкриття таємниць свого серця до освоєння та глибинного відчуття історій інших людей або ж подій, що трапилися з ними. Парадигма новелістики П. Сороки, що виявлена дослідницею, постає досить об'ємною: вона включає особисті спогади автора «денників», роздуми над сутністю буття і людського життя, осмислення через особистий екзистенційний досвід чужих історій. Корпус лірики П. Сороки відрізняється інтенціями осягнення своєї душі, душі світу, минулого, майбутнього, сьогодні: «*Читай, моя душе, / Оцю пташину гармонійну сагу. Читай. Гори! З минулим говори*» [5, с. 128]. Значущу частину денників П. Сороки становить його літературно-критичні есеї. Л. Кореновська відстежила, як П. Сорока використовує свій досвід та ерудицію літературознавця, включаючи до свого есеїстського дискурсу сучасних українських і зарубіжних письменників: Петра Мідянку, Василя Шкурмана, Франко Армینیо, Герберта Розендорфера та ін. Згідно зі спостереженнями дослідниці, поетичне кредо П. Сороки – «бути сином своєї землі», що для поета означає «народитися із того» праматеріалу, «з якого Творець покликав до життя і світла темноту небуття» [3, с. 102]. Даний ракурс не тільки акцентує тяжіння П. Сороки до архетипічних основ, але й сприяє виявленню екзистенційних потенціалів художнього слова.

Ще одним зберігачем традицій української класичної літературної свідомості, протиставленої постмодерністським стратегіям сучасності, постає в осмисленні Л. Кореновської Юрій Коваль. За спостереженнями дослідниці, «досить велика за обсягом книга львівського письменника нагадує калейдоскоп різних за жанром невеликих форм прози, поемопрози (оповідання, новели, етюди, образки, шкіци, триптихи, пастелі) і фрагменти роману, написаних у різні періоди творчості» [3, с. 107]. Саме в новелістиці Ю. Ковалю найбільш послідовно реалізується літературна топографія Львова. Ключем до прочитання авторського світу Ю. Ковалю для Л. Кореновської стає аполлонічно орієнтований мотив «очей» і зору персонажів загалом. Не випадково дослідниця звертає увагу як на цілком аполлонічно гармонійну особистість автора, так і на поетичну лаконічність його стилю. Л. Кореновська, крім послідовного аналізу зорових мотивів і образів у прозі Ю. Ковалю, не меншу увагу приділяє синонімічним їм за своєю символікою солярним. Дослідниця відзначає важливість мотиву «очей» для ковалівської прози, що, своєю чергою, є фактором, який «трактується значною мірою візуально та візіонерськи» [7, с. 119] та може означати прояви аполлонічності. Л. Кореновська виявляє парадигму «жіночих та чоловічих, закоханих і дитячих очей» [3, с. 117]. Але, крім символічних потенціалів авторського слова, в пошук дослідниці включається наратив класичної психологічної прози в ковалівській інтерпретації, що також є одним із варіантів прояву аполлонічності. Увага до очей персонажів експлікує більш близькі класичному психологічному роману рухи душі з фокусуванням на емблематичних деталях. На думку Л. Кореновської, творча особистість Ю. Ковалю проявляється через особливості наративу його прози, яка відрізняється лаконічністю, відсутністю багатослівності, коли погляд персонажа розкриває читачеві глибину тексту, його підтексти та більш широке коло інтерпретацій.

Дослідницькою стратегією Л. Кореновської, коли вона звертається до прози Надії Ковалик, стає співвіднесення ковалівської прози і техніки бриколажу. На думку К. Леві-Стросса, «подібно до бриколажу в технічному плані, міфологічна рефлексія може досягати в плані інте-

лектуальному блискучих і непередбачених результатів» [8, с. 126]. Польська дослідниця, продовжуючи лінію К. Леві-Стросса, зазначає бриколаж як «діяльність інтелектуальну та міфопоетичну» [3, с. 120]. У центрі прози Н. Ковалик перебуває жінка, письменниця створює галерею жіночих образів у книзі «Любаска мого чоловіка». За спостереженнями Л. Кореновської, вищезгаданий збірник новел представляє цикл, що створює «барвну мозаїку, калейдоскоп, або ж бриколаж, направлений на розкриття головної, консолідуючої всі твори, архетипічної теми щастя...» [3, с. 120]. Постмодерні техніки свідчать про діалог у творчості Н. Ковалик масової культури та інтелектуальної гри. Таку орієнтованість коваликівської нарації на масмедіа і тонку психологічну прозу пояснюється саме технікою бриколажу. Дослідниця акцентує, що письменниця шукає шляхи пізнання сучасної жінки в різних втіленнях. Для пізнання жінки сьогодення Н. Ковалик залучає як обрамлення артефакти сучасності, якими, за спостереженнями Л. Кореновської, стають «неймовірна кількість фрагментів із кінофільмів, інтертекстуальність, яка представлена у вигляді витягів із газетних статей, телевізійну інформацію кримінального, науково-популярного або ж політичного характеру, численні цитати» [3, с. 120]. Дослідниця, аналізуючи тексти Н. Ковалик, прагне виявити принципи сучасної жіночої прози, осмислити прояв у різних жіночих характерах книги «Любаска мого чоловіка» архетип Вічної жіночності. Дослідницька стратегія Л. Кореновської спрямована на те, щоб зрозуміти слідом за автором, з якими проблемами сьогодні стикаються жінки та як література вписується в сучасну соціальну і масмедійну реальність. Також для дослідниці важливо за проявами соціального, масмедійного, фрагментарного буття та реалізацією феномена бриколажу в сучасній жіночій прозі виявити шляхи Психеї-душі в сучасному химерному та навіть кітчевому світі.

Л. Кореновська осмислює сповідальний характер прози Євгенії Божник, архетиповість, що проявляється в розкритті характерів героїв та розвитку сюжету. З погляду дослідниці, «особливості сповідальності жіночої прози Божик» дозволяють досягнути звернення «до генези жанру сповіді, яка творить основний фон та домашній клімат книги львівської письменниці» [3, с. 132]. Крім сповідальних інтенцій, Л. Кореновська, виявляє в малій прозі Є. Божник високий інтермедіальний потенціал. Безпосередніми прикладами проявів інтермедіальності в божниковій прозі стає звернення письменниці до улюбленого нею чарівного голосу одного з найвідоміших тенорів ХХ століття – Лучано Паваротті. Показова й ремінісцентна природа відсилань до фільму з Вів'єн Лі «Міст Ватерлоо». Прикладів використання інтермедіальності в структурі божниковської нарації дуже багато, що свідчить про особливості художнього мислення письменниці. За спостереженнями Л. Кореновської, оповідні стратегії прози Є. Божник визначаються тим, що «подієва домінанта повісті замінюється на морально-психологічну» [3, с. 139], що розширює наративний потенціал та посилює ліризацію авторського дискурсу.

Висновки. Л. Кореновська в монографії знаходить смислову призму для осягнення кожного з авторів, експлікуючи символічний, феноменологічний, наративний та особистісний потенціали аналізованих ідеостилів.

Назвавши монографію «Грані таланту семи», Л. Кореновська на метаінтенціональному рівні задає символічну конфігурацію семигранника, або так званої Зірки магів, – знака духовності, перемоги мудрості, таємниць буття, чарівництва слова – всього того, пошуки чого здійснює у своїй творчості так чи інакше кожен з аналізованих авторів. Водночас Л. Кореновська вибудовує своє дослідження як осмислення саме граней авторського голосу в модельованій та детально аналізованій літературній топографії сучасного Львова.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Антонишин С. Поезія. Бар'єр. Львів : Каменяр, 2014. 104 с.
2. Бондаренко В. Тепло дерев: Вибрана поезія. Львів : Сполом, 2009. 144 с.
3. Кореновська Л. Грані таланту семи. Сучасні українські письменники та поети. Kraków : WNUP, 2022. 173 с.

4. Малиновський А. Т. Антропология української прози першої половини XIX століття. Культурні трансфери : монографія. Київ : Талком, 2022. 560 с.
5. Сорока П. Жезл і посох. *Кур'єр Кривбасу*. Січень–лютий 2013. С. 76–132.
6. Яворська О. Зранене стебло. Львів : Сполом, 2011. 104 с.
7. Hansen-Löve Aage. Zur Tierologie des Erhabenen in der russischen Moderne. *Poetika*. 1991. Bd. 23. Heft 1–2.
8. Lévi-Strauss Claude. *La Pensée sauvage*. Paris : Plon, 1962.